

[Kyed.]

dette Spørgsmaal, og jeg vil anmode de samme Partier og den højtærede Regering om: at drage en Sammenligning mellem de Vilkaar, man byder Landbruget, og de Vilkaar, der igennem Valutaordningen og dens Administration samt anden Beskyttelse bydes andre Erhverv her i Landet, og jeg vil tillade mig at henstille til Regeringen og Flertalspartierne, at de forstaar, at det ikke er en Sag, man kan skubbe fra sig, fordi man ikke synes om Landbrugets Tillidsmænd paa Rigsdagen.

Statsministeren har ved et Møde ovre paa Ourø udtalt, at han ikke troede, der kunde etableres noget Samarbejde, saa længe den ene Part var under politisk antisocialistisk Ledelse. Den ene Part er i dette Tilfælde Landbruget. Maa jeg nu spørge den højtærede Statsminister, hvordan det er med den anden Part. Er den ikke under politisk socialistisk Ledelse? Hvorfor skal der saa ikke være lige Ret for begge Parter? Hvorfor skal vi ikke kunne løse Spørgsmaal af nationaløkonomisk og erhvervsøkonomisk Karakter paa en rigtig Maade, selv om vi har forskellige politiske Opfattelser af almindelige Samfundsspørgsmaal?

Gennem Regeringens Fastholden af sin Valutapolitik og gennem dennes Administration foraarsages Hovedparten af de ulige Erhvervsvilkaar, vi har. Vi finder, at den Erhvervs politik, der her drives, nationaløkonomisk set er skadelig, vi finder, at den undergraver Samfundets Økonomi, men vil man virkelig føre den, saa maa vi i hvert Fald mene, at det er ganske uforstaaeligt, at Regeringen fortsat er af den Opfattelse, at *Omkostningerne* ved en saadan Erhvervs politik hovedsagelig skal bæres af det danske Landbrug. Daglig, synes jeg, forøges Beviserne for, at den førte Erhvervs politik ikke lader sig opretholde. Vi ser for Landbrugets Vedkommende den nøgne Kendsgerning, at Tusinder af Landbohjem ikke kan klare Juni og December Termin. Aarsagen hertil er ikke, som den højtærede Minister sagde i Gaar, alene den daarlige Høst i 1936. Nej, Aarsagen er først og fremmest de vanskelige Forhold i de foregaaende Aar, de manglende Indtægter og den øgede Gæld, som Landbruget har maattet paatage sig igennem de 7 Kriseaar, vi nu har gennemlevet. Desværre har — det erkender jeg — den daarlige Høst fremskyndet Katastrofen, men den vilde være kommet alligevel, om end langsommere, hvis den Erhvervs politik,

man fører nu og har ført gennem en Aar-række, skulde fortsættes.

Nu kan der være dem, der vil sige, at jeg maler med for mørke Farver, men jeg vil da gerne bede om, at man ser tilbage paa hele det Arbejde, som her i Rigsdagen er udført paa forskellige Omraader, alle de Forslag, der har været fremført, alle de Love, man har gennemført, Gældsordning, Akkordhjælp, Køb af Saasæd paa Kontrakt o. s. v. Ved den sidste Saasædhjælp var man nødsaget til at bevilge Penge fra Staten for overhovedet at kunne faa Jorden besaaet hos mange Landmænd.

Bærer ikke alle de Forslag, der har været fremme, al den Debat, der har været ført, de Love, der er gennemført, Vidnesbyrd om, at der, som det ogsaa blev understreget af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, maa dybergaaende Foranstaltninger til. Dybergaaende Foranstaltninger er paakrævede, sagde det ærede Medlem Hr. Smørum. Det viser yderligere, at det, man hidtil har gjort, slet ikke forslaar.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte i Gaar ved Lovforslagets Forelæggelse:

„Da disse Lovforslag blev fremsat, var der næppe nogen, som ikke regnede med, at det unormale Misforhold mellem Priserne paa Raavarer til Landbruget og Priserne paa de Færdigvarer, som Landbruget sælger, nogenlunde hurtigt vilde udjævnes. Desværre er dette kun sket i meget ringe Omfang.“

Det var den højtærede Landbrugsministers Udtalelser ved Forelæggelsen i Gaar. Jeg mener, den højtærede Minister tager ganske fejl ved at gøre den Opfattelse gældende, at der næppe var nogen, som regnede med, at de Prisforhold, vi har, f. Eks. for Mejeriprodukter, vilde vedblive at være gældende ogsaa i betydeligt Tidsrum, efter at Prisopgangen paa Verdensmarkedet er begyndt at finde frem til Kornafgrøderne. Man maa ikke glemme, at hvis Prishævningen for Husdyrbrugsproduktionen kommer, kommer den altid et Aar eller to bag efter. Saadan gik det i Nedgangsperioden, og saadan vil det selvsagt ogsaa komme til at gaa i Opgangsperioden. Spørgsmaalet er saa dette, om Stigningen i Kornpriserne er affødt alene af daarlig Høst i Europa, eller om det er en Prisstigning, man kan bygge noget paa. Hvis dette sidste ikke er Tilfældet, saaledes at vi i Løbet af 1937—38 igen faar en Nedgang, vil vi jo fortsat lide Skuffelser med Hensyn til Husdyrproduktionens Priser.